

LÁSZLÓFFY CSABA

„*Hazám helyett*”*

„a világ konc és újra konc”

*A mozdulatlanra figyelj,
mit zord égborulás fed el,
amiben egyetérténel
vele – velem! – a sejt, a vér
(mi hiányzik: idő? a hely?);*

*combod világít, rezdül a
felszín, talán Tusnád tava(!),
csak képzelgés: a völgy, a vár; veszettül forgó
sohamár –
hadak tűntével tört baza.*

*Mikszáth-derűnk, Ady-sebünk –
ki hívta volt ki ellenünk
a vihart? mondjátok, ki volt?
Szemről a hályogot! – a bolt úgyis bezárt, és
mindeniünk*

*odaveszett; más dönti le
erdőd (szálfának nincs helye);
botorkálj az irtásokon...
Vak? elvakult? – ne vedd zokon
nincs tanú, csak szerepcsere:*

*szolgáld azt, aki fejbe vert.
Ahol a nemzet térdepelt:
Világos szörnye sem hagyott annyi kétséget,
gyásznapot;
a fájdalom is fölemelt.*

*Idő, infantilis agyú,
párducbajszod szúr, vérszagú –
a bűn lemoshatatlanul
emléknél mélyebben lapul.
Csak áldozat van, nincs tanú.*

* Rába Györgynek hatvan év után (2007. június)

[*Lászlóffy Csaba versei*]

Egy csikk a kontinensből

*Tarkódon szúrást érzel
(éled a vers, vagy bulla?) –
Izony! – ugrásra készen
vadak. S ha meglapulva:
mint fekvő Föld szétmálló
identitászavarban...
„Koponyámon sétáló
pók: hálodat én varrtam!”*

*Sejtés, vámpír-paróka
vagy a szárnyaló menny öl(?) –
egy csikk, egy nesznyi csók a
süllyedő kontinensből.
A tévelygés majd akkor
következik be végképp,
ha győz benned a vadkor:
velődben is csak rémkép.*

*Görcsoldó szelek, fények,
rezdüül a fű, a fáradt
epe táncot jár – féreg-
vagy sejtburjánzás támad
újra; az éj palástol
ideig-óráig még.
Torkod tüzel a láztól –
(önmagad vagy? bár hinnéd!)*

*Mind kevesebb a jelzés.
Léted hologram, szétlőtt;
ne sajnáld, ami elvész,
úgyis csak olvadék (sót).
Avarszónyegen porszem;
az árnyékod is béklyó –
kihült koponyasors: benn
olvad az örök jég s hó.*

(Szélgjegyzet)

*Egy nyelvficam álmodban. Hogy rosszabb közérzettel
ébredj. Az eszmélés nyelvtana mentolos vagy tejszokoládé
ízű? (Van, akit csak a papírforma bűvöl el – írni kell, persze;
messze még a „behódolás csömöre”, amikor már semmi sem
serkent a kiválasztódásra.) Feléledhet-e az álombeli, fojtogató
nadály? Tépd le nyakadról, mielőtt elsüllyednél vele (a tebe-
tetlenségtől, a szégyentől), mielőtt holmi rögeszmék foglyaként
csigolyáidig (el)morzsolódnál. Kopni igen; csak tenmagad töre-
déke ne légy. Soha leszegett fejjel. Ha megbosszulná magát az
emlék is – a hömpölygő folyam kinek sugallhatna még akaratot?
S erényt. A tudatlanság fájának szélesebb a koronája mindig,
mondod (nem melankóliával; a melankólia látomás utáni állapot),
mint aki szabadulni szeretne végképp a szabadság illúziójától.
Egy masszív erőbedobás még a válságba jutott bulladékkisipar és
a nagy ívben beléd s jövődbe könyökölő bulla(dék)gyártók idején.
Már kész is a töredék, a verssé iszonyodás terméke. Kész az élet.*